

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10 listopada 2016 r. znak (...) - (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. Inspektorat w G. odmówił ubezpieczonemu R. R. wypłaty zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 7 września 2016 r. w wysokości 100% podstawy jego wymiaru. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, iż zgodnie z obowiązującymi przepisami Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w przypadku, gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne. Tymczasem w toku postępowania wyjaśniającego ustalono, że z dokumentacji lekarskiej i z pisma ubezpieczonego wynika, iż doznał on urazu na skutek awarii przemysłowej, natomiast w protokole powypadkowym wskazano, iż w trakcie zejścia z nierówności terenu nastąpił upadek na ziemię, co skutkowało pęknięciem przedramienia lewego. Nadto organ podkreślił, iż z ustaleń Państwowej Inspekcji Pracy w P. wynika, iż zespół powypadkowy powołano w niezgodnym z przepisami składzie.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie mu zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego oraz uznania za wypadek przy pracy zdarzenia z dnia 8 stycznia 2016 r. Ubezpieczony podniósł, iż z dostarczonych do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych dokumentów wynika, iż zdarzenie z dnia 8 stycznia 2016 r. było wypadkiem przy pracy, a spowodowane zostało w skutek awarii przemysłowej. Wskazał także, iż w wyniku ww. zdarzenia doznał uszkodzenia ciała. Nadto podkreślił, iż do podpisania nieprawdziwego protokołu powypadkowego został zmuszony, pod groźbą utraty pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, przywołując argumenty jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. R. został zatrudniony w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P., na podstawie umowy na czas określony, na stanowisku murarza, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dowód:

- umowa o pracę na czas określony – k. 36 plik I akt rentowych,

W dniu 8 stycznia 2016 r. ubezpieczony wykonywał na rzecz pracodawcy wraz ze współpracownikami prace budowlane w miejscowości T. na terenie Belgii. Około godz. 12.00, gdy docinał cegły klinkierowe został uderzony w lewe przedramię przez paletę przenoszoną przez dźwig.

Po kilku godzinach od zdarzenia zawieziono ubezpieczonego do szpitala, gdzie udzielono mu pierwszej pomocy i zaopatrzone ramię.

Powołany przez pracodawcę zespół powypadkowy sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy, w którym wskazał, że do wypadku doszło, gdy ubezpieczony przemieszczał się po nierównym terenie, w następstwie utraty równowagi upadł na podłoże i doznał pęknięcia przedramienia lewego.

Ubezpieczony podpisał ów protokół, albowiem jego przełożony, a zarazem członek zespołu powypadkowego i świadek wypadku zagroził mu, iż zostanie zwolniony z pracy w przypadku ujawnienia rzeczywistych okoliczności wypadku. Dodatkowo ubezpieczony był wówczas bez środków pieniężnych potrzebnych na powrót do kraju.

Dowód:

- przesłuchanie R. R. w charakterze strony – k. 11 – 12,

- pismo R. R. z dnia 6 września 2016 r. – k. 20 – 21 plik I akt rentowych,

- protokół Nr (...) – k. 28 – 31 plik I akt rentowych

W wyniku wypadku przy pracy z dnia 8 stycznia 2016 r. ubezpieczony doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej i był niezdolny do pracy nieprzerwanie od dnia 8 stycznia 2016 r. do dnia 7 września 2016 r.

Dowód:

- dokumentacja medyczna – plik II akt rentowych

- zaświadczenia (...) plik II akt rentowych

Państwowa Inspekcja Pracy Okręgowy Inspektorat Pracy w P. stwierdziła, iż w związku z wypadkiem z dnia 8 stycznia 2016 r. powołano zespół powypadkowy w niezgodnym z przepisami składzie. M. P. określony w protokole jako specjalista do spraw BHP w rzeczywistości był kierownikiem budowy, a R. S. określany jako społeczny inspektor pracy w rzeczywistości był murarzem i świadkiem wypadku.

Dowód:

- pismo PIP z dnia 18 października 2016 r. – k. 39 – 41 plik I akt organu rentowego

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego okazało się uzasadnione.

Kwestię rodzajów świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz warunków nabywania prawa do tych świadczeń reguluje ustawa z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. – Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.) zwana dalej „ustawą wypadkową”. Zgodnie z brzmieniem art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej jednym z tych świadczeń jest zasiłek chorobowy dla ubezpieczonego, którego niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową. Przy czym pod pojęciem wypadku przy pracy ustawodawca rozumie nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w okresie ubezpieczenia wypadkowego z danego tytułu podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych; podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia; w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy, co wynika z przepisu art. 3 ust. 1 pkt 1 – 3 ustawy wypadkowej.

Zgodnie z art. 8 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu, od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, chyba że ubezpieczony na podstawie odrębnych przepisów zachowuje prawo do wynagrodzenia, uposażenia, stypendium lub innego świadczenia przysługującego za czas niezdolności do pracy. Natomiast, zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje w wysokości 100 % podstawy wymiaru. Oznacza to, że aby uzyskać uprawnienie do zasiłku chorobowego w wysokości 100 % podstawy wymiaru zasiłku pracownik niezdolny do pracy musi pozostawać w związku z wypadkiem przy pracy.

Z kolei, aby zdarzenie mogło być uznane za wypadek przy pracy musi spełniać następujące warunki:

- mieć charakter nagły,
- być wywołane przyczyną zewnętrzną,
- powodować uraz lub śmierć,
- pozostawać w związku z pracą.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy kwestionował fakt, iż w dniu 8 stycznia 2016 r. ubezpieczony doznał wypadku przy pracy w rozumieniu ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Organ podnosił, iż wątpliwości budzą rozbieżności pomiędzy ustaleniami zespołu powypadkowego, a okolicznościami wypadku podanymi przez ubezpieczonego podczas udzielania pierwszej pomocy medycznej i potwierdzone przez niego w piśmie z dnia 6 września 2016 r. Organ rentowy powołał się na przepis art. 22 ust. 3 ustawy wypadkowej, zgodnie z którym Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmawia przyznania świadczeń z ubezpieczenia wypadkowego w razie gdy protokół powypadkowy lub karta wypadku zawierają stwierdzenia bezpodstawne.

Stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania ubezpieczonego R. R. oraz dowody z dokumentów.

Wskazywany przez odwołującego się przebieg wydarzeń w dniu 8 stycznia 2016 r. nie budził wątpliwości Sądu co do jego prawdziwości. Ubezpieczony w sposób spójny przedstawił prace, jakie wykonywał w spornym dniu i moment, w którym został uderzony przez paletę przenoszoną przez dźwig. Zeznania ubezpieczonego pozostawały niezmiennie, a wersja zdarzeń przez niego opisywana była jednakowa zarówno na etapie postępowania przed organem rentowym jak i w postępowaniu sądowym. Należy również zaznaczyć, iż ubezpieczony został pouczony o obowiązku zeznawania prawy i możliwości przesłuchania po odebraniu przyrzeczenia. Okoliczność, iż ubezpieczony jest zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy nie stanowi wystarczającej podstawy do stawiania w wątpliwość jego zeznań.

Potwierdzenie nieprawdy w protokole powypadkowy przez ubezpieczonego w istocie nie jest okolicznością wzmacniającą walor dowodowy jego relacji. Można jednak zrozumieć, iż stojąc przed perspektywą utraty zatrudnienia i pozostania na terenie Belgii bez środków na powrót, nie zdecydował się na obstawanie przy rzeczywistym przebiegu zdarzenia i zachował się zgodnie z oczekiwaniami swojego przełożonego.

Nie ulega wątpliwości, iż zdarzenie z dnia 8 stycznia 2016 r. było zdarzeniem nagłym – za takie należy uznać gwałtowne uderzenie ubezpieczonego przez palety przenoszone przez dźwig.

Za przyczynę zewnętrzną uznać należy każdy czynnik zewnętrzny (tzn. nie wynikający z wewnętrznych właściwości człowieka) zdolny wywołać w istniejących warunkach szkodliwe skutki. W tym znaczeniu przyczyną może być nie tylko narzędzie pracy, maszyna, zwierzę, siły przyrody, lecz również czyn innego człowieka, a nawet praca i czynność samego poszkodowanego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 11 lutego 1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963 r., z. 10, poz. 215). Zgodnie z przytoczoną definicją, w ustalonym stanie faktycznym za przyczynę zewnętrzną uznać należy ruch dźwigu przenoszącego materiały budowlane.

Zdaniem Sądu, co potwierdza także dokumentacja medyczna zgromadzona w aktach organu rentowego, zdarzenie z dnia 8 stycznia 2016 r. spowodowało uraz ubezpieczonego w postaci złamania nasady dalszej kości promieniowej lewej.

Należy również zauważyć, iż ubezpieczony został skierowany na teren Belgii przez pracodawcę, gdzie wykonywał czynności związane z pracą murarza (docinanie cegieł klinkierowych), a zatem niewątpliwie przedmiotowe zdarzenie pozostawało w bezpośrednim związku z pracą ubezpieczonego.

Jednocześnie należy wskazać, iż gdyby nawet przyjąć, że przyczyną wypadku było poślizgnięcie się i upadek ubezpieczonego na nierównej powierzchni terenu budowy, to mając na uwadze dyspozycję art. 3 ust. 1 pkt. 1 – 3 ustawy wypadkowej, Sąd i tak zobligowany byłoby do uznania tego zdarzenia za wypadek przy pracy, w konsekwencji czego i tak doszłoby do zmiany zaskarżonej decyzji organu rentowego.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd uznał iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne stwierdzenie, że w dniu 8 stycznia 2016 r. R. R. uległ wypadkowi przy pracy. Ustalone okoliczności zdarzenia wskazują na zachowanie cech zdarzenia nagłego spowodowanego przyczyną zewnętrzną powodującego uraz i pozostającego w związku z wykonywaną pracą. Zdarzenie to skutkowało niezdolnością do pracy ubezpieczonego.

Tym samym na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję poprzez przyznanie ubezpieczonemu R. R. prawa do zasiłku chorobowego z tytułu wypadku przy pracy za okres od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 7 września 2016 r. w wysokości 100 % podstawy wymiaru.

ZARZĄDZENIE

1. (...),
2. (...)
3. (...)